

İMAN, İBADET VE AHLAK BÜTÜNLÜĞÜ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
مَنْ عَمِلَ صَالِحًا مِنْ ذَكَرٍ أَوْ أَنْثَىٰ وَهُوَ مُؤْمِنٌ فَلَنُحْيِيَنَّهٗ حَيٰوةً طَيِّبَةً
وَلَنُجْزِيَنَّهُمْ أَجْرَهُمْ بِأَحْسَنِ مَا كَانُوا يَعْمَلُونَ.
وَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ:
اَللّٰهُمَّ اِنِّىْ اَسْأَلُكَ صِحَّةَ اِيْمَانٍ وَّ اِيْمَانًا فِى خَلْقِ حَسَنٍ وَّ نَجَاحًا
يَتَّبِعُهُ فَلَاحٌ.

Muhterem Müslümanlar!

Yüce dinimiz İslam, iman, ibadet ve güzel ahlakı emreder.

İman, yaratılış gayemize uygun hareket etmektir. Sorumluluklarımızı yerine getirmek için gayret göstermektir. Etrafımızda olup bitenlere karşı duyarlı olmaktır. Dünyanın neresinde olursa olsun zulme uğrayan bütün insanların dertleriyle dertlenmek, acılarını yüreğimizde hissetmektir.

Değerli Müminler!

İmanımızın hayatımızdaki tezahürü ibadetlerdir. İbadetler; bizleri Rabbimizin rızasına ulaştıran söz ve davranışlardır. Yüce Rabbimizin verdiği nimetlere karşı şükürümüzün ifadesidir.

Geçmiş ve gelecek günahları affedilmiş olmasına rağmen Sevgili

Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s), en zor şartlarda dahi ibadetlerini asla terk etmemiştir.

Aziz Müslümanlar!

İmanımızı kemale erdirecek olan ahlakıdır. Ahlak, Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in vahiyden sonra bize bıraktığı en büyük mirastır. Ahlak, İslam'ın özüdür. İyi bir insan, erdemli bir toplumun olmazsa olmazıdır.

Kıymetli Kardeşlerim!

İmanımız, hayatımıza anlam katsın. İbadetlerimiz, kimliğimizi inşa etsin. Ahlakımız, bütün davranışlarımıza yön versin. İşte o zaman elimiz haramdan, gözümüz günahattan, dilimiz yalandan uzak kalacaktır. Ailemiz, huzur ve mutluluğun yuvası olacaktır. Komşuluğumuz, güven ve muhabbetle devam edecektir. Ticaretimiz helal, kazancımız bereketli olacaktır. Yeryüzündeki bütün mazlum ve mağdurların yüzü gülecek; dünyamız, barış ve esenlik yurdu olmaya devam edecektir.

Hutbemi Peygamber Efendimiz (s.a.s)'in şu duasıyla bitiriyorum: **“Allah’ım! Senden güzel ahlakla süslenmiş sağlam bir iman ve ebedi kurtuluşa ulaştıracak ameller istiyorum.”**ⁱ

ⁱ İbn Hanbel, II, 321.